

— jeg er berettiget til at sige, at det er en Retsbetjent, men som ikke er lønnet med fast Løn, han er sportellønnet — har udtalt, at det er taabeligt, at Folk, der komme ind fra Landet, skulle vente til Kl. 7 om Aftenen, naar Kontortiden er forbi og Døren lukket, inden de kunne komme til at faae deres Forretninger udførte. Jeg holder nu i det Hele taget i en Kritik ikke meget af det Ord „taabeligt“; men i alt Fald tror jeg at kunne forstikke, at den Minister, som lod Cirkulæret udgaa, holdt sig fuldt og fast overbeviist om, at der ikke var nogen Retsbetjent, som havde fastsat sin Kontortid fra Morgen uafbrudt til Kl. 7 Aften; han gik ud fra den Forudsætning, at der kunde være Tider paa Dagen, da man kunde træffe Fuldmægtigen fri. Altsaa denne Taabelighed kommer i alt Fald kun til at ramme den Retsbetjent, som, det vil jeg sige, vilde handle hensynsløst og uformuftigt nok til at holde Kontortid uafbrudt fra Morgen til Kl. 7 Aften.

J. A. Hansen: Det var mig meget hjært at høre den sidste ærede Taler (Gæst) fremsætte de almindelige Bemærkninger, hvormed han indledede sit Forædrag, inden han gik over til at omtale selve Lovforslaget. Jeg er ham særlig taknemlig for disse Bemærkninger, fordi jeg tror, at de netop fik større Vægt igjennem hans Mund, end de vilde have faaet gjennem de fleste Andres over for de Udtalelser, som han bekæmpede. Jeg skal med Hensyn dertil ikke sige Andet, end at jeg fuldstændig bifalder, hvad han derom ansøgte. Jeg skal dernæst gaa over til kortelig at omtale selve Grundtrækkene af det nuværende Lovforslag, og da kan jeg ogsaa henholde mig for en Del til den ærede sidste Taler, med hvem jeg i saa mange Aar har arbejdet sammen i denne Slags Sager i Udvalg, hvor vi have haft det Held at være omtrent enige i alle disse Spørgsmaal, saa at jeg er i Stand til at henholde mig til hans Udtalelser. At Kontorholdet med Hensyn til det Personale, som udfordres, maa undergaa nogen Forhøielse, tror jeg, at Alle maa være enige om, da vi hidtil som Regel ere gaaede ud fra 400 Rd. for en Fuldmægtig og 200 Rd. for en Skriver, skjøndt jeg dog skal bemærke, at hvad man har bevilget for en Skriver, har varieret fra noget mindre end 200 Rd., til undertiden lidt mere end 200 Rd. Jeg indrømmer imidlertid, at 200 Rd. har været omtrent det, man gik ud fra. Jeg skal da kun sige, at, naar jeg skulde have nogen Betænkelse ved Lovforslaget, skulde det ikke være med Hensyn til, at der maatte indrømmes nogen Forhøielse, men med Hensyn til, at det er fremskillet, som om disse Forhøielser omtrent skulde være bundne til visse Procent. Denne Slags Sager er af den Natur, at der er mange Forhold, man maa undersøge, og som bero paa de forskjellige Lokalteter, hvorfor man ikke vel kan holde sig til saadanne almindelige Regler,

der skulle være dem, man gjenmægaende skulde følge. Jeg skal f. Ex. nævne, at det med Hensyn til den første Fuldmægtig er min Mening, at den vedkommende Retsbetjent ingen Vanstielighed har ved at faae en saadan indgangs for de 400 Rd., der hidtil have været bestemte. Jeg tror, at det skal kunne godtgjøres, at den første Fuldmægtig paa de fleste Steder udfører Forretningerne som saadan uden nogen særlig Godtgjørelse af Embedsmanden, idet denne Stilling medfører saa mange andre Indtægter for en saadan Mand, at de 400 Rd. ville blive noget aldeles Forvindende for ham. Med Hensyn til Skrivelne skal jeg indrømme, at Sagen stiller sig noget anderledes, og med Hensyn til dem har jeg derfor ikke noget Videre at bemærke. — Hvad angaar Leie af Lokaler og Reiseudgifter, da tror jeg ogsaa, at man maa gaa ud fra, at Lokalteterne paa ethvert Sted maa tages særlig i Betragtning, at man ikke i og for sig bør gaa ud fra Tillæg af visse bestemte Procent af, hvad der nu er indrømmet, men saavidt det lader sig gjøre, at komme til at betragte det enkelte Embede og de Lokalteter, hvorunder det befinder sig, og derefter tage sin Bestemmelse. Det Samme maa omtrent finde Sted med Hensyn til Reiseudgifter. Det er et meget vanskeligt Arbejde at skulle afgjøre, f. Ex. hvor mange Mil en Embedsmand reiser i Løbet af et Aar. Vi have jo her Erfaringer om, at selv den vedkommende Justitsminister har opdaget, ligesom der ogsaa har været Tilfælde, hvor vi Andre have opdaget, at f. Ex. en Embedsmand, der havde flere Forretninger at udføre paa en enkelt Dag, uagtet han skulde kjøre den samme Vej, for alle Forretningerne har gjort Beregningen for hver enkelt Forretning, saaledes at nogle Mil frem og tilbage bleve beregnede gjentagne Gange; uagtet han har haft en to, tre Forretninger paa den samme Vej, har han for hver enkelt Forretning beregnet Kjørsel fra sin Bopæl og tilbage og har paa den Maade ansat saa og saa mange Mil flere, end han virkelig har kjørt. Dette Antal Mil have Alle været enige om at reducere efter et Skjøn, saaledes at der blev fornuftig Mening deri. Jeg troer derfor, at med Hensyn til disse forskjellige Beregninger bør man bruge den Fremgangsmaade, som man hidtil har brugt, at lade den hele Sag blive undergivet noget mere Undersøgelse efter de lokale Forhold, uagtet man anerkjender den almindelige Regel. — Hvad derimod Kortogodtgjørelsen angaar, skal jeg ganske henholde mig til det ærede Medlem. Jeg tror ikke ret, at det lader sig gjøre eller at det skulde være rigtigt uden Videre at honorere enhver Regning fra en Embedsmand for Kortoudgifter, han har haft. Vi have Alle nu i 3 Aar haft Erfaringer, som vise, at vi trods den allerhøieste Forsigtighed og den største Omhu dog have maattet anse det for nødvendigt at foretage enkelte Ned-